

Златна есенъ

Утрѣ трѣгвамъ пакъ на училище. Още отъ сега сърцето ми радостно тупка. Какво ще бѣде утрѣ, когато чуя трепкавия екъ на училищния звѣнь!

Другари, елате въ полето да изпратиме послѣдния день на ваканцията!

Но колко много промѣна въ природата! Трѣвата прѣцвѣтѣла, пожълтѣла. Изъ нея се не мѣркатъ хубавитѣ поведи на толкова цвѣтя. Дълги паежини се протакатъ изъ въздуха. Всичко изсъхнало, повѣхнало, тѣжно. Гората стои замислена. Спирашъ се да чуешъ нѣкоя птича пѣсенъ. Напразно чакашъ — пѣвцитѣ ги нѣма. Само сойка или сврака кресне и отлети нѣкъдѣ, или нѣкое плахо непознато птиче мълчаливо шавне изъ шубрацитѣ. Отнѣкъдѣ излѣзе вѣтрѣрь, като нѣкоя тежка неволна въздишка. Тѣжно зашуми гората, праскатъ сухи сѣчки, попадатъ жълти листа и пакъ настане мъртва тишина.

Рѣката сѣщо не е весела. Тя тече бавно, нѣкакъ уморено. Омръзнало ѝ е вече това еднообразно тичане. Исква ѝ се да се спре, да почине, да подрѣме. По водата ѝ се влачатъ сламки отъ харманигѣ, плѣва, зрѣла царевична шума. Поплисне вода рѣката, стресне се, спусне се въ улея на воденицата, пришуми, прикълне и пакъ лѣниво трѣгва натагъкъ.

А въ градинитѣ и лозята наоколо се чува говоръ, викъ, пѣсни. Ябълки и круши се радватъ на слънцето, натежали отъ плодъ. Узрѣли гроздове надничатъ изъ-подъ вѣйкитѣ на лозината.

Златната есенъ вече царува

Елинъ-Пелинъ